

811.163.41:929 Станојчић Ж.
<https://doi.org/10.18485/kij.2022.69.2.9>

ВЕСНА Ј. ЛОМПАР*
Универзитет у Београду
Филолошки факултет

Оригинални научни рад
Примљен: 20.11.2022.
Прихваћен: 9.12.2022.

ПОРТРЕТИ ИЗ ИСТОРИЈЕ СРПСКЕ ФИЛОЛОГИЈЕ – ЖИВОЈИН СТАНОЈЧИЋ**

У раду ћемо осветлити личност професора Живојина Станојчића, који је своју универзитетску каријеру почео и завршио на Катедри за српски језик. Сагледаћемо његов живот и рад из више углова: из угла његовог рада у настави, укључујући и дужности које је обављао у току свог радног века, затим говорећи о његовом научном делу и на крају, из личног угла, тј. како је изгледао у очима нас, његових некадашњих ученика.

Кључне речи: Живојин Станојчић, српски језик, Катедра за српски језик, српска филологија.

Професор Живојин Станојчић рођен је 14. децембра 1930. у Крагујевцу. Основну школу и нижу гимназију похађао је у Крагујевцу, Горњем Милановцу и Београду. На питање који од ова три града сматра својим завичајем, сам је у једном интервјуу рекао да му је Крагујевац остао у лепој успомени. „У Београду сам најдуже, али ми је и Горњи Милановац готово као завичај, у подножју Сувобора и Рудника, место одакле је мој отац кренуо, давно, преко Албаније и Крфа у Бизерту, а из ње и Солуна, преко Кајмакчалана, стигао подалеко на северозапад. Рекао бих да ми је језичка постојбина, у основи, управо тај крај, уз „београдске корекције” (Јевтић 2013: 297). Иако не постоји универзална дефиниција тзв. „језичког осећања”, односно свако од нас би могао под њим подразумевати нешто друго, када би се поменуло да је професор Станојчић имао одлично језичко осећање, сви бисмо без размишљања климнули главом. Можда је томе допринела и језичка постојбина, како ју је сам описао.

Матурирао је у VI мушкој гимназији у Београду. Године 1953. уписао је Филозофски факултет у Београду, Групу за српскохрватски језик и југословенску

* lomparvesna@gmail.com

** Рад је заснован на предавању одржаном 22. новембра 2022. на Коларчевом универзитету у Београду.

књижевност. Већ на првој години требало је да се определи између лингвистике и историје књижевности. Изабрао је лингвистику, јер је, као гимназиста, као што је сам наглашавао, више волео природне науке. Говорећи о својим студентским данима, издвајао је и неке професоре. На пример, професора Драгољуба Павловића, који је предавао стару и дубровачку књижевност и код кога је, као бруцош, радио семинарски рад, а готово пет деценија од тог догађаја сећао се своје велике треме док је пред професором читао рад. Од професора који су предавали језик посебно је издвајао двојицу. Говорио је да су његова интересовања нашла ослонац у предавањима професора Стевановића, „за кога је језичка 'чињеница' била светиња, и професора Бошковића, који је језичку чињеницу претварао у маштовиту апстракцију” (Јевтић 2013: 298).

Дипломирао је 1957. године. Одмах по дипломирању и одслужењу војног рока (можемо овде поменути и да је био резервни официр Југословенске народне армије), године 1959, био је изабран за асистента, најпре на Филозофском факултету у Београду. Већ наредне, 1960. године, Филолошки факултет издвојио се из Филозофског. И тако, можемо рећи да је професор Живојин Станојчић своју научну каријеру завршио на истом факултету одласком у пензију. Од 1959. до 1966. године био је асистент на предмету Савремени српскохрватски језик на Одсеку за јужнословенске језике и општу лингвистику (данас је то Катедра за српски језик са јужнословенским језицима). Држао је вежбе и у чувеној десетки, која је данас тзв. асистентска соба. Волео је да нам исприча како му се као младом и, како је говорио, помало уображеном асистенту, десило да је пао са столице (јер се на њој љуљао) пред пуном десетком студената. Делећи нам савете, као младим сарадницима, волео је да се нашали и на свој рачун.

У то време, од 1961. до 1963, био је лектор српскохрватског језика на Универзитету у Клермонферану у Француској, где је предавао српскохрватски језик као лектор и држао курс старословенског језика. Према речима професора Боже Ђорића „било је то златно доба сербокроатистике, која је, у разним облицима, била присутна на многим светским универзитетима, што је свима, претежно млађим сарадницима, омогућавало да део свог универзитетског живота проведу у иностранству и врате се на матични факултет обogaћени новим сазнањима” (Ђорић 2019: 84).

Године 1965. одбранио је докторску дисертацију „Језик и стил Ива Андрића”, прву лингвистичку дисертацију која је посвећена нашем нобеловцу. Од 1966. до 1973. био је доцент за исти предмет, а за то време, од фебруара 1967. до јуна 1967, предавао је српску филологију на славистичкој катедри Универзитета у Амстердаму. Од 1969. до 1970. на Универзитету Државе Њујорк у Олбенију у САД водио је семинар југословенских студија, „специфичан по томе што су га сачињавали наставници више колеџа и универзитета из савезне државе Њујорк” (Јевтић 2013: 302). Сматрао је да су боравци универзитетских професора на гостовањима у свету важни. Издвојио је и једну епизоду из таквих боравака овим речима: „(...) није мала ствар срести се и бити, на пример, с једним Романом Јакобсоном неко време у његовом амбијенту, на Харварду, разговарајући о језику нобеловца Иве Андрића” (Јевтић 2013: 302).

Године 1973. изабран је за ванредног професора, а од 1980. у звање редовног професора. Иначе, за време свог асистентског стажа, а и касније, у наставничким звањима, био је блиски сарадник професора Михаила Стевановића и његов поштовалац. Тако је, и у ситуацијама када би било речи о мањкавостима Стевановићеве граматике, увек био спреман да истиче њен значај и вредност, с посебним нагласком на околност да је она једина целовита граматика коју је неки наш научник до тада био написао. Професор Станојчић, дакле, био је посвећен проучавању српског (тада српскохрватског) језика у традицији и школи Александра Белића и свог непосредног професора Михаила Стевановића, оставши до краја своје научне и животне каријере веран том основном животном науку.

Када је сâм требало да издвоји неке важније датуме у својој универзитетској каријери, рекао је да се они сливају у прилично континуиран ток. „То је зато што, заправо, нема прекида у мишљењу. Увек сте и на неком почетку и на неком крају, од избора до реизбора, од уочавања научног проблема до завршетка расправе или књиге” (Јевтић 2013: 299).

Осим у Београду, предавао је и на Филозофском факултету Универзитета Црне Горе у Никшићу. Према речима Боже Ћорића „више од две деценије ревносно је путовао у овај град, преносећи своја знања студентима сербокроатистике, касније србистике. Ништа га у томе није могло спречити: ни лоше време, ни нередован саобраћај, ни рат у окружењу, ни хладни вагони воза на линији Београд – Титиград (Подгорица) – Никшић” (Ћорић 2019: 85). Професор Ћорић путовао је често са својим старијим колегом, и како сам каже „пријатнијег сапутника и саговорника у животу није имао”. Такође, професор Станојчић предавао је и у Крагујевцу, у одељењу Филолошког факултета из Београда, све до оснивања Филолошко-уметничког факултета.

У пензију је отишао 30. септембра 1996, али се тада само формално завршила његова академска каријера. Учествовао је и даље на научним скуповима и држао предавања разним поводима. Последње излагање имао је професор Станојчић у Српској академији наука и уметности на научном скупу „Дело Иве Андрића”, 13. децембра 2017, на тему „Андрићев језички исказ у светлу савремених му теоријских ставова о српском књижевном језику”. Симболично, била је то тема којом је, на неки начин, започео своју научну каријеру. Симболично, такође, био је први који је предао готов реферат за зборник, иако је већ био у касним осамдесетим – испуњавајући своје обавезе на време и ревносно, како је то радио целог живота. Само годину и по дана од тада заувек нас је напустио.

У току свог вишедеценијског рада на Катедри, али и касније, могли бисмо рећи да се научним и стручним радом бавио готово 60 година, професор Станојчић писао је радове из морфологије, творбе речи, лексикологије, синтаксе, нормативистике, али и из других области. И поред великог броја стручних радова о различитим темама, из разговора са професором Станојчићем могло се закључити да је највише држао до проучавања књижевног језика. Писао је о језику наших најзначајнијих писаца, као што су: Вук Караџић, Доситеј Обра-

довић, Петар II Петровић Његош, Лаза Лазаревић, Момчило Настасијевић, Иво Андрић, Милош Црњански.

Нарочито је значајна његова велика студија о језику Иве Андрића, у којој је посматрао како се овај велики писац односи према законитостима језика уопште и нашег књижевног језика посебно. У закључку ове велике студије он каже: „Језик Ива Андрића, као и његово дело, представља несавршени, живи факат великог подухвата пишевог да својим савременицима да, а будућим поколењима остави, уметничку поруку о истинама живота, како га он види. Са лингвистичког гледишта, узет дакле као материја којој се приступа егзактно, и са гледишта односа пишевог према њему, односа из којег је искључена свака доследнија симбиоза дела и писца, језик Ива Андрића има апсолутно све атрибуте категорије коју наука одређује као 'богату ризницу најсавршенијег средства за међусобно општење и комуникацију'" (Станојчић 1967: 291). Две деценије касније сам је професор Станојчић о овом свом делу рекао: „Мислим да сам израдом своје докторске дисертације, једне од првих тога типа у славистици, тада, дакле доста давно, верујем, засновао прилично сигурну методологију испитивања језичког израза писца релевантних за наш књижевни језик и разраду теоријских питања, дакле онога што називамо фундаменталном науком. Ту методологију, назовимо је „анализом конкретне грађе – фундаменталнотеоријско уопштавање“, природно, почео сам да израђујем много пре – завршавајући редовне студије и започињући асистентски рад (1959/60), када ми је први рад с таквом основном, морам и сада с поносом рећи, објавио Александар Белић. Размишљајући (у овим годинама) о важнијим датумима, све ми се чини да се оно најважније човеку догађа, наравно, што се каријере тиче, док је још млад" (Јевтић 2013: 299).

У монографијама *Синтакса језика Лазе К. Лазаревића I и II* (1973. и 1980) описана је специфичност Лазаревићеве реченице у поређењу са реченицом двеју језичких фаза: „вуковској и оној која је формирана у београдском културном поднебљу после 1968. године, а којој је Лаза Лазаревић дао свој немали допринос. Ж. Станојчић је већ одавно у својим радовима из синтаксе српскохрватског књижевног језика указивао на елемент континуитета у томе језику, а он се на првом месту види у форми језичкој. Отуда је и природно што ова синтакса, како каже Ж. Станојчић, оперише 'говорним током, чији је први израз морфосинтаксичка структура реченице'"¹.

Проф. Станојчић је писао и о Белићу показујући колико је његово дело значило за наш књижевни језик. Такође, изложио је и Белићеве ставове у изради правописа.

Неке од својих ставова у вези са појмом континуитета књижевног језика истицао је и пред сам крај живота у предавањима страним славистима на Семинарима српског језика, књижевности и културе. Тако, на пример, пише: „(...) чак и када неки представници наших лингвистичких школа друге половине XX века

¹ Према наводима из реферата за избор Живојина Станојчића у звање редовног професора, који је потписао Михаило Стевановић. Реферат се налази у Архиви Филолошког факултета у Београду (заведен под бројем 603/2, 25. III 1980).

изричито захтевају да „само језик модерних писаца треба да оправда данашње граматичке норме”, то, по моме схватању, никако не сме подразумевати одбацивање у 2016. години, рецимо, онога што се налази у језику писца који је стварао 1950-те године, или 1900-те године, или чак 1850-те године и тако даље, наравно – до тачке коју узимамо као почетак модерног српског књижевног језика” (Станојчић 2016: 110). Сматрао је, дакле, да је „језик добрих писаца супстанца из које се кристалише строга структура граматичких законитости”.

Као плод његових истраживања, између осталог, настала је и чувена *Граматику српског језика*, коју је објавио заједно са својим колегом и пријатељем, професором Поповићем. Прво издање ове граматике појавило се још 1989. године, а после шеснаест издања можемо рећи да је актуелна и данас. Намењена је била средњошколцима, али се паралелно користила и у универзитетској настави. Не постоји, дакле, ниједан ученик, средњошколац, нити студент Филолошког факултета који за њу није чуо. Иако у овом типу литературе не очекујемо да аутор на било који начин буде личан, морам признати да сам увек са симпатијом изнова читала примере типа Зорица, Славко, којима се илуструје дефиниција властитих именица. Или, кад је било речи о деклинацији именица, промену по падежима истих ових имена. Иако има хиљаде примера којима би се могла илустровати дефиниција именица природног мушког рода, професор Станојчић на првом месту наводи синтагме (*добар*) син и (његов) отац. Професорова приврженост породици у животу оставила је, свесно или несвесно, свој траг и тамо где га не бисмо очекивали.

После ове граматике написао је самостално *Граматику српског књижевног језика*, 2010. године. Она није као уџбеник заживела у школама, јер се у неким областима, пре свега у синтакси, неки ставови нису поклапали са школским програмом. Ипак, она је прихваћена као допунско универзитетско штиво.

У коауторству са Асимом Пецом био је редактор и уредник прве српске лингвистичке енциклопедије *Српскохрватски језик, Енциклопедијски лексикон – Мозаик знања*, која је, могли бисмо рећи, актуелна и данас, иако је објављена 1972.

У колективној монографији *Српски језик на крају века* из 1996. године професор Станојчић био је аутор дела под насловом *Морфологија, синтакса и фразеологија*. У овом делу наведене су и описане многе промене у језику, које данас само можемо поновити и освежити актуелним примерима. Такви су рецимо: наглашавање да се код именица на -а чија се основа завршава групом судласника, у модерном српском књижевном језику као преовлађујући тренд предност даје плуралском наставку генитива на -и (не башта, већ башти и сл.) (Радовановић и др. 1996: 116). Или, на пример, кад су у питању облици имперфекта, упркос томе што граматике наводе оба модела, форма са бејах/бех је резервисана за експресивни књижевноуметнички стил, односно за архаизацију текста итд. (Радовановић и др. 1996: 121). Наводе се у овом случају примери тзв. урбаних писаца типа Светлане Велмар Јанковић и других.

Бавио се и правописном проблематиком. Значајно је поменути да је са Павлом Ивићем и другим лингвистима 1989. године написао *Прилоге правопису*,

као и то да је био члан редакције измењеног и допуњеног издања *Правописа српскога језика*, у издању Матице српске, 2010. године. Интересантни су његови ставови о нормативистици изнети у интервјуу Милошу Јевтићу: „Ако се дају добра решења, кратко и јасно изложе правила тако да их просечан човек лако може разумети, не видим зашто не бисмо могли по таквом правопису писати. Желео бих само да тај правопис остане у сфери правила писања (и изговора написаног), да не залази у сфере описних граматики, у сфере нормирања језика на његовом синтаксичком, творбеном, морфолошком и фонолошком нивоу и, посебно наглашавам, у сфере нормирања речника (лексике). [...] Проблем је у томе што се, чак и у нашој културној јавности, уврежило мишљење да правопис све у језику решава. Нисам сигуран да ће се и најсавршенијим правописом тешкоће отклонити, ако се под правописом буде подразумевала књижевнोजезичка норма (Јевтић 2013: 307). О односу између двају српских писама рекао је следеће: „Несумњиво је да је традиционално писмо модерног српског књижевног језика, а знамо тачно од када он започиње Вукова ћирилица. Апсолутно не видим никакав разлог којим би се оправдало њено запостављање. Исто тако не видим ниједан разлог због којег бисмо се одрицали латинице” (исто: 305).

На питање постоји ли заједнички језик Срба, Хрвата, Црногораца и Бошњака, одговорио је: „Реч је, да прецизирамо, о књижевном, или – ако хоћете – стандардном језику ова четири, уставима дефинисана, национална ентитета. Научна је чињеница да је то један исти језик, заснован на једном – новоштокавском дијалекту народног говора, са уједначеним фонолошким, морфолошким, творбеним и синтаксичким системом. Тај систем има извесних варијација, које проистичу из локалних околности. Највеће различитости су у речничком фонду и у односу према позајмљеницама из других језика. Међутим, све оне су такве да се уз минимални интелектуални напор и најпросечнијег говорника неутрализују” (исто: 303).

У радовима који се баве наставом српског језика у школама, као што је расправа „О тачности и сврсисходности неких приступа језику у школи”, још 1979. године наглашено је оно што би требало поштовати и данас. Професор Станојчић је истакао да се настава предмета, који се тада звао српскохрватски језик, мора посматрати као једна целина од основне школе до краја универзитетских студија. Такође, нагласио је тада да материју треба поступно излагати, али се увек држати онога што је реално у језику, а што је у исто време научно потпуно засновано.

Његови ставови о настави српског језика у школама итекако су актуелни и данас. Рекао је, између осталог, и следеће: „Мислим да наше основне и средње школе успевају да утврде језичке стандарде, углавном. Могле би оставити више времена вежбању ученика у изражавању, усменом и писменом, а смањити време посвећено „теоријском” делу језичког образовања. Другим речима, могле би смањити програме у том делу, у корист часова у којима би наставници разговарали са ученицима, исправљајући евентуални нестандардни њихов израз, о темама из свакодневног живота, о темама из културе, цивилизације, књижевности” (Јевтић 2013: 305).

За све радове професора Станојчића, без обзира на њихов обим или намену, можемо рећи да су писани јасним језиком и добрим научним стилем.

Од године 1963. до 1966. био је секретар Друштва за српски језик и књижевност Србије, а потом од 1968. до 1970. његов потпредседник, а од 1976. до 1978. и председник, да би до 2000. у више наврата учествовао у раду Друштва као члан његове Управе. На традиционалним Зимским семинарима за наставнике српског језика одржао је низ предавања. Прво је било у јануару 1968. пред 800 наставника књижевности и језика из основних и средњих школа на територији Србије. Предавање је било под насловом „Допуне глагола у предикату у српскохрватском језику”. И у наредним годинама имао је предавања на овим семинарима, а 2001. додељена му је и Повеља Друштва за српски језик. Последњи пут одржао је предавање на семинару 2011, под насловом „Граматичка мисао XX века – А. Белић и М. Стевановић, 50 и 20 година од завршетка дела” (в. Марковић 2011).

„Када је седамдесетих година на Филолошком факултету у Београду основан Међународни славистички центар, било је сасвим природно да се Живојин Станојчић укључи у рад ове институције. Слободан Ж. Марковић, иницијатор оснивања Центра и први његов управник, за свог најближег сарадника одабрао је поузданог и свестрано образованог Живојина Станојчића. Од тада ће између МСЦ-а и Станојчића владати чврста стручна и емотивна веза, која ће се одржати све до краја његовог живота” (Њорић 2019: 85). Професор Станојчић је учествовао у различитим активностима Међународног славистичког центра. Најпре је радио као лектор за стране слависте, а потом је деценијама држао предавања и факултативни курс савременог српског језика на Скупу слависта. Био је и управник МСЦ-а у два мандата, последњи пут од 1986. године до 1987, и у то време је, под његовим руководством, одржан велики међународни научни скуп посвећен двестотој годишњици рођења Вука Караџића.

И на крају, можда и најзначајније што треба поменути, у више наврата био је шеф Катедре за српски језик. Најпре од 1973. до 1975, (када му је заменик био проф. Радоје Симић, тада у звању доцента), а потом у три узастопна мандата од 1991. до 1997, (када му је заменик била проф. Драгана Мршевић Радовић). У свом радном веку, дакле, провео је осам година на овој функцији, што говори и о великом поверењу колектива, које је до краја имао. Иако смо га често могли видети како нервозно мрда ногом, својим смиреним ставом и ауторитетом који је неспорно уживао, успевао је да превазиђе све кризне ситуације и проблеме који су искрсавали. У мом сећању само сам га једном видеља озбиљно љутог, и то онда када је укинута статус Српског језика као обавезног предмета на страним филологијама. То је, чини се, најтеже поднео.

У реферату за избор у редовног професора, говорећи о наставничком раду Ж. Станојчића, потписник реферата, професор Михаило Стевановић, тада већ у пензији, каже: „Он је изграђен универзитетски наставник, изврстан педагог. Своја предавања редовно држи и наставну материју зналачки излаже, па и занимљиво, и насупрот томе што се дисциплина коју он предаје по природи њеној

не сматра таквом. И он је омиљен код студената не само по томе што је више благ него строг на испитима, већ по његовим истински другарским контактима са студентима и свагдашњој готовости да им пружи сваку помоћ у раду”.

Данас готово да не можемо замислити писмени испит мимо теста, а некада се писмени испит и из језичких предмета радио у виду есеја, а и питања на усменом су била теоријског типа. Потражила сам како су изгледала питања на усменом испиту код професора Станојчића пре нешто више од 30 година и видела да се већина заснивала да конкретним примерима, добро одабраним. На пример: Одредити тип творбе именица *мутивода*, *газиблато*, *дерикожа* и *висибаб*, *трчилажа*, *плачидруг*; Промена именица *радио*, *кино*, *динамо* и *биро*, *сако*, *купе*; Дефинисати однос у парадигми *дете*, *детета*, *детету* : *деца*, *деце*, *деци*). Није волео да слуша дуга излагања студената, већ је на конкретним примерима лако препознавао њихово знање или незнање.

Као ментор извео је четири докторанта и сви су наставили да се баве науком. Стана Ристић на Институту за српски језик, а професорка Драгана Мршевић Радовић (као његов први докторант) и Маја Ђукановић (као последњи) на Филолошком факултету у Београду.

Када сам почела да радим на Катедри за српски језик, 1987. године, била сам асистент професора Станојчића на предмету Морфологија са творбом речи. Памтим га као професора који је, с једне стране, био академски уздржан и одмерен, испуњавајући све своје обавезе прецизно и на време, а с друге, спонтан и непосредан, пун разумевања за млађе сараднике. Увек је било пријатно разговарати са њим како о стручним тако и о животним темама. Имала сам привилегију да сарађујемо све до његовог одласка у пензију. Ауторитет, стручност и личне врлине неких људи још више дођу до изражаја са њиховим одласком. Тако смо и ми професора Станојчића, после 1996. године, на Катедри за српски језик често помињали и у многим ситуацијама призивали његову добронамерност и ауторитет.

Отворен за сазнања савремене линвистике, а у исто време веран традиционалним идејама српске филологије, професор Станојчић је фину меру између традиционалног и модерног протегаво и на помно проучавање дела оног писца који је неговао истанчан осећај за меру – Иву Андрића. Можда бисмо могли рећи да је кључно животно својство професора Станојчића могуће изразити управо том речју – мера. У њему је било урођене склоности за такво животно поступање, такав је био и његов темперамент. У том смислу био је, по речима Милана Кашанина, оно што је у нас ређе него таленат – био је господин.

ЛИТЕРАТУРА

Анали Филолошког факултета 2012: Живојин Станојчић, *Библиографија наставника и сарадника Филолошког факултета Универзитета у Београду*, свеска 4 (Р–Ш), ур. Александра Вранеш, Филолошки факултет Универзитета у Београду.

Бојовић и др. 2005: Злата Бојовић и др., *Биобиблиографски речник МСЦ 1971–2000*, Београд: Међународни славистички центар.

Јевтић 2013: Милош Јевтић, *Са домаћим славистима 2*, Београд: Завод за уџбенике, стр. 297–310.

Ломпар 1996: Весна Ломпар, Библиографија радова проф. Живојина Станојчића, *Српски језик*, Београд, бр. 1–2, стр. 7–12.

Ломпар 2019: Весна Ломпар, Професор др Живојин Станојчић (1930–2019), *Књижевност и језик*, бр. LXVI, 2, стр. 437–438.

Марковић 2011: Слободан Ж. Марковић, *Сто година Друштва за српски језик и књижевност Србије*, Београд: Друштво за српски језик и књижевност Србије.

Радовановић и др. 1996: Милорад Радовановић и др., *Српски језик на крају века*, Београд: Институт за српски језик.

Станојчић 1967: Живојин Станојчић, *Језик и стил Ива Андрића*, Београд: Филолошки факултет Београдског универзитета, монографије, Књига XI.

Станојчић 1979: Живојин Станојчић, О тачности и сврсисходности неких приступа језику у школи, *Књижевност и језик*, бр. XXVI, 2–3, стр. 427–448.

Станојчић 2016: Живојин Станојчић, Појам континуитета књижевног језика и језик писаца, *Семинар српског језика, књижевности и културе, Предавања 5*, Београд: Међународни славистички центар, стр. 109–120.

Ћорић 2019: Божо Ћорић, Живојин Станојчић (1930–2019), *Јужнословенски филолог LXXV*, св. 2, стр. 83–86.

Vesna J. Lompar

PORTRAITS FROM THE HISTORY OF SERBIAN PHILOLOGY –
ŽIVOJIN STANOJČIĆ

Summary

This paper is dedicated to Živojin Stanojčić, who started and ended his academic career at the Department for Serbian language. Different aspects of his life will be covered: his teaching role and his academic duties, his scientific contributions, and finally, on a more personal note, what he was like to us, his former students.

Key words: Živojin Stanojčić. Serbian language, Department for Serbian language, Serbian philology.